

PONTEVEDRA, ¡TAN BONITA!

Por: Pepy Clavijo

Era unha mañá soleada e aquela persoa decidiu dar un paseo pola cidade. Saíu da súa casa con moitas ganas de observar sen presa, con detemento, todas as belezaas das rúas.

Subiu as escalinatas da Basílica e quedouse un rato contemplando o magnífico retablo pétreo que constitúe a fachada oeste. Obra de Cornelis de Holanda, componse de tres corpos, en cuxo centro se abre un arco románico para dar paso ao interior.

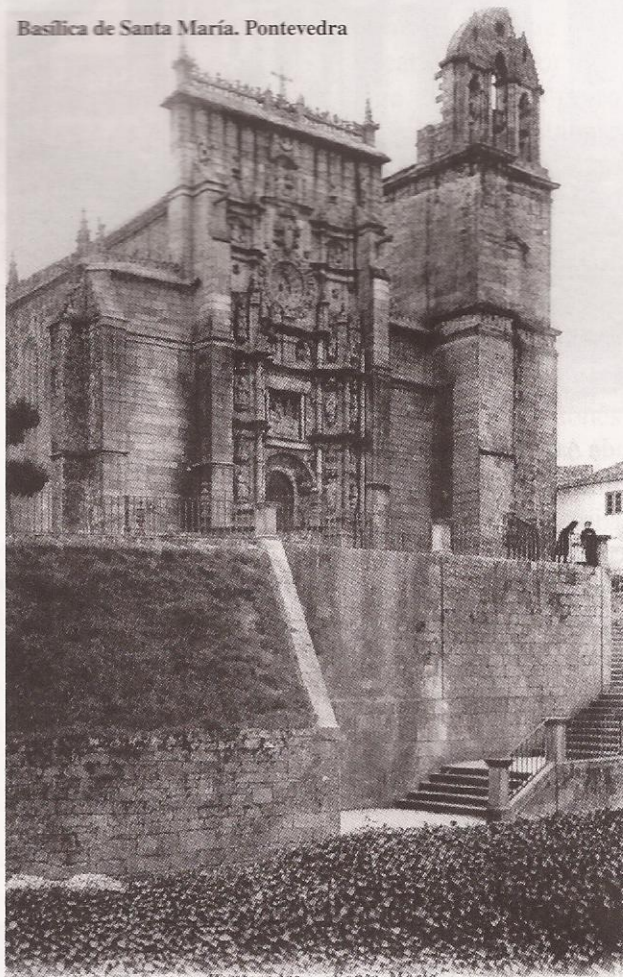
Observou de abaixo cara arriba e en seguida descubriu aos personaxes que aparecen: á dereita San Pablo, Felipe II, San Xerome (con gafas) e Santa Bárbara. Á esquerda San Pedro, Carlos I, Santa Catalina e San Gregorio.

Enriba da porta: a durmida da Virxe, con San Marcos e San Lucas aos lados, ambos sobre cunchas, o mesmo que se verá, un pouco máis arriba, aos outros dous evanxelistas, San Máteo e San Xoán.

Máis enriba o rosetón. Aos lados, dous bustos que se cre pertencen a Colon e Hernán Cortés. O rosetón aparece rodeado de anxos en representación do Ceo.

Encima do rosetón, a Asunción da Virxe e un pouco máis elevado a Santísima Trindade coa curiosidade de que o Fillo non está á destra senón á esquerda.

Basílica de Santa María. Pontevedra

Pontevedra. - Santa-María.
A. Banientos Principe 43 Vigo.

Un precioso remate, a modo de encaixe, remata a fachada co Calvario: a Cruz no centro e aos lados a Virxe e San Xoán. Á dereita pódese ver a Teucro (o mítico fundador da cidade) e á esquerda San Miguel (patrón dos homes do mar).

Chega a nosa amiga ao Campillo (nesa hora tranquila e sen botellón). Está situada á esquerda da Basílica, séntase nun dos bancos arrimados á antiga muralla de Pontevedra, para pensar baixo a sombra das árbores; recorda que está circundado pola muralla que conta dunha lonxitude de case dous quilómetros; algunhas casas don do s. XIX, constituíndo un marco incomparable para reposo durante o día.

Agora baixa pola rúa de Isabel II, unha longa costa que remata na rúa Real, pero mo seu camiño irá deixando cousas interesantes que ver. Recordou que Isabel II foi raíña de España filla de Fernando VII e a súa cuarta esposa Mª Cristina de Nápoles; a rúa leva o nome dende 1854, antes se chamou "Soberanía Nacional" de Carlos III e "da Correría".

Ao comezar a rúa e pegada á Basílica atopa unha imaxe da Virxe da O (Patroa de Pontevedra); debaixo dela atópase un sepulcro onde, posiblemente, estea soterrado Alfonso de Baltuino.

MAQUIEIRA

PESCA DEPORTIVA

Plaza de España, 4
Teléf.: 986 851 814

PONTEVEDRA

O Campillo. 1919

Deixa dúas rúas: a da Platería e a da Amargura, onde tiña lugar o encontro da Virxe co seu Fillo o Venres Santo. Nela estivo instalado o cuartel de carabineiros, nunha casa do s. XV, cuxa porta ábrese baixo un arco con escotadura no centro que o asemella a un cortinado (arco conopial). Nesta casa nos anos 50 do pasado século houbo unha escola de primaria. O escudo pertence a familia Vaamonde.

Á esquerda deixa o canellón de San Martiño nunha de cuxas casas vemos un escudo que pertenceu ao Arcebispo de Santiago, Juan de San Clemente.

Deixa tamén ao seu paso a Rúa Alta que se chamou “das ovellas” no século XIV e tamén se cre que levou o nome de Domingo Robeira aínda que se lle coñecía pola rúa de Primo por un forno que había alí. Tamén houbo outro máis tarde, o do Barqueiro. Leva o nome de Rúa Alta dende 1854. As súas casas teñen soportais con columnas cilíndricas e altos muros. Nela dise que estivo a “aljama” (de al – yama) lugar de reunión, ou barrio xudeu.

Non esquece facer unha visita á Capela da Virxe (antigo colexio das Madres Doroteas), chámase da Hermana Lucía por aparecerse a Virxe na cela desa monxa, lugar de gran recolleemento; esta rúa chamouse “Do peso da Fariña”.

Chega a nosa paseante á Praza de Rogelio Lois que se coñece como as “Cinco Calles”. Un pouco antes atopa unha casa cunha inscrición en caracteres góticos que di: “*Esta obra mandou facer Esteban Martínez, regidor; Era de CCCLXXX*”; no medio desta hai un escudo con dúas cunchas e dúas follas de figueira en forma de cruz e un pouco máis arriba outro, este redondo con flores de lis e na súa cimeira plumaxe de fidalgo, e dous escudos máis, iguais.

Na praciña atópase unha casa na que viviu Valle Inclán e un artístico cruceiro do s. XVIII (1773). Na parte inferior do fuste están representados Adán e Eva, un pouco máis arriba S. Antonio e na parte superior sobre o capitel o Crucificado cun frade.

Por fin chega no seu paseo á rúa Charino. Nesta os seus recordos non van dirixidos ao personaxe en toda a súa extensión, os seus recordos afondan máis nos seus amigos, na cociña da súa casa, no ben que o pasaban con pouquísimo diñeiro e no cariño que aínda perdura entre aquelas persoas que se reunían nos anos 50. Sinte moito que a rúa estea tan abandonada e que só se compoña de bares, cando naquel tempo as portas non se pechaban e todos formaban unha grande familia.

Aparece a nostalxia e ela... sigue o seu camiño.

Rúa da Amargura. 1919

